

ENTER

เชฟ 요리의 신 เทพหัดปรุง GOD OF COOKING

3

Yangchigi-jari 1780

Parama 1184

ENTER

เทพหัดปรุง

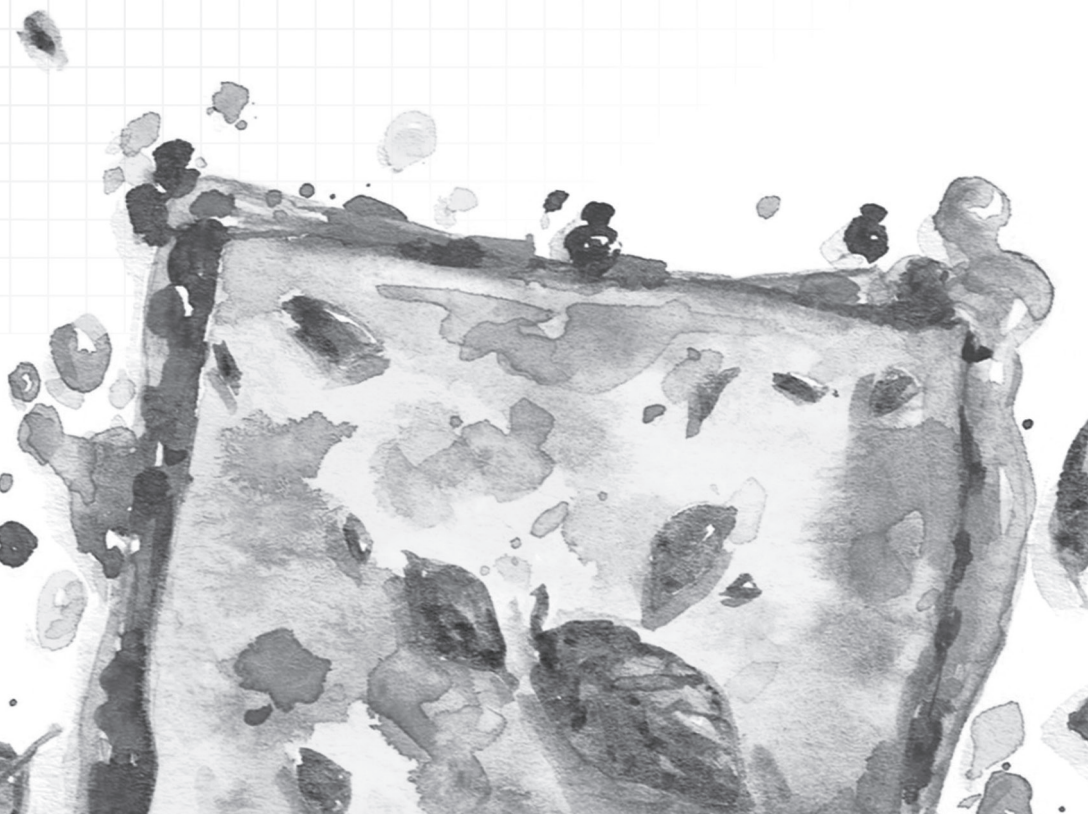
ENTER!
ทดลองอ่าน

เชฟ

요리의 신

เทพ **นักปรุง**

GOD OF COOKING

ยอดเชฟเทพนักปรุง 3

Yangchigi-jari เขียน Parama ณา

God of Cooking#3

By Yangchigi-jari

Copyright © 2016 Yangchigi-jari

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with Munpia
through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2547-5

ภาพประกอบ Natalia Hubbert / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญบุรีวงษ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จางอนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 399 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มินจุนต้องพักการทำอาหารเพื่อไปเป็นนักชิมชั่วคราว การเดินทางไปยังประเทศต่างๆ เพื่อทำรายการมินจุนได้ชิมอาหารที่หลากหลายจึงยกระดับเลเวลการชิมของเขาขึ้นไปอีก นอกจากนี้การได้ร่วมเดินทางไปกับเรซล โรส ก็ยังทำให้เขาได้เรียนรู้อะไรมากมายในโลกของเซฟมืออาชีพและเห็นหนทางข้างหน้าชัดเจนขึ้นว่าเขาอยากจะทำต่อไปอย่างไร

ความสัมพันธ์กับค้ายาก็คล้ายคล้ายว่าจะเป็นการมากกว่าเพื่อน แม้ว่าหลังจากจบรายการแกรนด์เซฟแล้วจะต้องแยกย้ายกันไป แต่ต่างฝ่ายต่างก็คิดถึงและห่วงใยกันอยู่ตลอด ก็ไม่รู้สินะว่าใน 'ยอดเซฟเทพนักปรุง' เล่มสามนี้ทั้งคู่จะมีโอกาสได้เจอกันหรือเปล่า

แต่ค้ายาที่ว่านั้นก็ยังคงแพ้ให้แอนเดอร์สัน ไปๆ มาๆ คนที่ได้ใกล้ชิดกับมินจุนที่สุดดันเป็นพ่อหนุ่มผมทองจอมหยิ่งคนนี้ได้ ความสัมพันธ์ที่เป็นทั้งเพื่อนสนิททั้งคู่แข่งกันมันดีจริงๆ ว่าไหม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เกี่ยวกับนักเขียน

"ชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็กๆ

ตอนนี้ก็ชอบ

อนาคตก็仍将ชอบ

เหมือนกับทุกท่านที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ชอบนั่นแหละ"

Yangchigi-jari

จากใจนักแปล

แรงบันดาลใจคือสิ่งสำคัญ คือสิ่งที่ช่วยขับเคลื่อนความฝันของการดำรงอยู่ในฐานะมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ถึงแม้เรื่องราวจะดำเนินไปตามแก่นหลักที่บอกเล่าเกี่ยวกับการทำอาหารก็จริง แต่ทว่าตัวเอกของเรื่องกลับให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตกับเราได้ดีพอสมควร การเลือกเดินตามความฝันทำในสิ่งที่เราชอบ หรือเลือกตามครรลองที่ครอบครัวได้วางกรอบไว้ให้ การตัดสินใจแต่ละแบบจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน

จะมีสักกี่คนที่ได้รับโอกาสในการแก้ไขแบบโชมินจุน แต่เมื่อเขาได้รับโอกาส เขาก็ทำมันออกมาได้ดี สะท้อนให้เห็นถึงความทุ่มเทและความพยายามได้เป็นอย่างดี

เรื่องนี้สอนให้เราได้ว่าโอกาสนั้นมีค่ามากแค่ไหน หากได้เลือกทำในสิ่งที่เรารัก ผลลัพธ์มักจะออกมาดีเสมอ แต่ถ้าหากเราคิดจะหันหลังให้มัน เราก็ควรแน่ใจว่าเราจะไม่เสียใจกับสิ่งที่เราเลือก

หวังว่านิยายนี้จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจและเติมเต็มความฝันของใครหลายคนได้ไม่มากนักนะคะ

ขอให้มีความสุขในทุกวัน

Parama

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

1

เข้ามืดที่ฟลอเรนซ์

สิ่งที่ทำด้วยความตั้งใจที่ดีใช่ว่าผลที่ตามมาจะดีเสมอไป
 ดังนั้นอาหารของเรเซลที่ทำเพื่อคนในราชสกุลของประเทศไทย
 อย่างสุดความสามารถจึงนำมาซึ่งเหตุการณ์บางอย่างที่ไม่ดี...ไม่ใช่ดี
 เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับรายการ เจริญรู้สึกว่เนื้อซี่โครง
 ของเรเซลจานนั้นทำให้มาตรฐานเรื่องรสชาติของเขาสูงขึ้นมาก เขาจึง
 มักวิจารณ์อาหารในด้านลบแทบทุกร้านที่ไป

"กลิ่นใช้ได้ แต่ไม่รู้ลึกถึงรสชาติอะไรเลย ให้ทำอาหารแต่ต้นทำอะไร
 ออกมาเนี่ย"

เขาเป็นนักชิมอาหารจึงสามารถวิจารณ์แบบนี้ได้ แต่สิ่งที่ทำให้
 เหตุการณ์ยิ่งอิหลักอิเหลื่อก็คือเขาไม่ได้พูดกับตัวเอง แต่พูดต่อหน้าเซฟ
 และถ้าพูดเป็นภาษาอังกฤษเซฟก็คงจะฟังไม่ค่อยออก เขาจึงมุ่งมั่นที่จะ
 วิจารณ์อาหารในแง่ลบจนถึงขนาดเปิดพจนานุกรมภาษาไทยหาคำศัพท์
 ไปด้วย

อาจเป็นเพราะความโกรธแค้นของคนที่ถูกวิจารณ์พุ่งสูงเสียดฟ้า

ห้องทำจิ้งมีดีครัม ส่งเสียงร้องคำราม จนในที่สุดสายฝนก็เทกระหน่ำลงมา อย่างหนัก เป็นผลทำให้เที่ยวบินถูกเลื่อนออกไป ทีมงานและผู้ร่วมรายการ จึงมานั่งรวมกันตรงม้านั่งยาวของห้องรับรอง

ในระหว่างที่กำลังนั่งรออยู่บนม้านั่งที่นั่งไม่ค่อยสบายนัก มินจุน ก็จดสูตรอาหารต่างๆ ที่ได้กินในประเทศไทยลงบนกระดาษโน้ตที่มี ขนาดพอๆ กับฝ่ามือ นอกจากนั้นยังจดสูตรอาหารและเคล็ดลับต่างๆ ที่ได้รับจากประสบการณ์ในรายการแกรนด์เซฟ ขณะท่องเที่ยว ในอเมริกาและตอนไปบราซิล รวมทั้งยังจดเทคนิคพิเศษในการทำอาหาร ของแต่ละประเทศเท่าที่เขาเรียนรู้ด้วยตัวเองลงไปด้วย

อย่างเช่นในอินเดียเวลาทำอาหารที่ใช้วัตถุดิบหลักที่ไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ จากนม หรือแม้แต่เวลาทำอาหารโดยใช้ผลไม้ ก็มักจะใส่พริกซึ่งเป็น เครื่องเทศยอดนิยมลงไป ตอนแรกที่ได้รู้เขานั่งงงมาก ผลไม้กับพริกเป็น องค์ประกอบที่เขาไม่สามารถจินตนาการได้

เขารู้เหลือบเห็นกระดาษโน้ตแล้วร้องอุทานออกมา

"เป็นคนละเอียดจังเลยนะคะ"

"ก็ตัดสินใจแล้วนี่ครับว่าจะไปเซฟ มันเป็นเส้นทางเดียวที่ผม เลือกเดิน ผมก็ต้องทำให้ดีที่สุด"

"ผู้ชายที่มุ่งมั่นพวกเพี้ยนนี่เท่าดีนะคะ มินจุน ขอให้คุณทำแบบนี้ ต่อไป เพราะดูเซ็กซี่มากเลย"

"นี่กำลังคุกคามทางเพศผมอยู่เปล่าเนี่ย"

"ผู้หญิงที่มีเสน่ห์แบบฉันเป็นคนพุด มันไม่เรียกว่าคุกคาม แต่ เรียกว่ายั่วยวนต่างหาก"

พอพูดจบเธอก็ทำท่าส่งจูบ และขณะที่กำลังคิดว่ามินจุนที่กำลัง ก้มหน้าอย่างเขินอายนั้นดูน่ารักมาก เอมีลีก็มาดึงตัวเธอ ถอนหายใจ

อย่างเห็น้อยหน้า

"อย่าแก้งคนใส่ชื่อบริสุทธิ์อย่างมินจุนลี"

"สอนอีกแล้ว ฉันไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ"

มินจุนมองเธอทั้งสองที่กำลังทำสงครามประสาทกันอยู่ มีสิ่งหนึ่ง
ที่เขารู้สึกจากการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเขา นั่นคือเธอจะคอยสังเกต
เอมิลีอยู่ตลอดเวลา ตอนแรกเขารู้สึกว่าความมั่นใจและความผ่าเผย
ของเธอทำให้เอมิลีดูร้อปลง แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกว่าการเอมิลีคอยดูแล
เธอเหมือนเป็นญาติสนิท ส่วนเธอดูเหมือนเป็นน้องสาวที่ความจริงแล้ว
ชื่นชอบพี่สาว แต่แก้งทำเป็นไม่ชอบ อายุของพวกเขาห่างกัน
ประมาณนั้น เธออายุยี่สิบสี่ ส่วนเอมิลีอายุสามสิบเอ็ด

"นี่ คุณนี่สิ"

แอนเดอร์สันเรียกพลางชี้นิ้วไปที่หน้าจอมือถือ มินจุนจึงยื่นหน้า
ไปมองแล้วยิ้ม

"ดูเหมือนจะสบายดีนะ"

ในจอมือถือเป็นรูปของโคลอี้ที่ใส่ชุดตุ๊กตาไก่และกำลังทำอาหาร
ให้เด็กๆ เธอมีรายการอาหารที่กำลังถ่ายทำอยู่จึงถูกเรียกไปออกงานอีเวนต์
ต่างๆ มากมาย ในรูปคงเป็นเพราะมีเด็กๆ รายล้อม ใบหน้าของเธอจึง
ปรากฏรอยยิ้มที่สดใส ชวนให้รู้สึกอารมณ์ดีตามไปด้วย ไม่ใช่แค่รูปของ
โคลอี้เท่านั้น แอนเดอร์สันยังให้ดูรูปของมาร์โคและฮิวโก้ด้วย

"นายไม่คิดจะเริ่มเล่นสตาร์บูกบ้างเหรอ"

"ไม่เคยคิดจะเล่นเลย"

"เล่นก็ไม่ได้เสียหายอะไรนี่ การขายภาพลักษณ์ที่ดีก็เป็นเรื่องที่สำคัญ
ของเซฟนะ"

"ฉันเคยคิดว่านายจะหัวโบราณกับเรื่องพวกนี้ซะอีก แต่กลับ

เปิดกว้าง"

"ฉันเป็นคนที่ยอมรับความเป็นจริง ถ้ามันมีประโยชน์ฉันก็ทำการที่ลูกค้ามากินอาหารของฉันโดยคาดหวังในตัวฉันน่าจะดีกว่าการที่มากินโดยไม่รู้จักฉัน ดังนั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่เล่น"

"ทำไมจะไม่มีเหตุผล ก็เหมือนพวกโบลด์เทสต์ที่ไม่ได้ดูปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ แต่ตัดสินใจจากตัวอาหารเท่านั้นยังไงล่ะ"

"พวกนั้นเอาไว้ใช้สำหรับในการแข่งขันเท่านั้นแหละ สุดท้ายแล้วภาพลักษณ์ของเซฟก็ถูกรวมอยู่ในงานเหมือนกัน ก่อนที่ลิ้นของลูกค้าจะสัมผัสอาหาร เซฟต้องไม่เพียงแค่อูเรื่องกลิ่นกับรูปลักษณ์ภายนอกของอาหารเท่านั้น แต่ต้องชูความคาดหวังให้สูงด้วย"

"ฉันเข้าใจแล้วว่านายอยากจะบอกอะไร สรุปก็คือจะให้ฉันลองเล่นสตาร์บู๊กิไซม์"

พอแอนเดอร์สันเลื่อนหน้าจอก็บปรากฏใบหน้าของคนที่คุณเคย

"ดูสิ คายาก็เล่นนะ ถึงจะไม่ค่อยได้โพสต์อะไรก็เถอะ แต่จำนวนแฟนมีตั้งหมื่นคนแล้ว"

"แล้วนายล่ะมีกี่คน"

"อืม ฉันเพิ่งเริ่มเล่นไม่นานเอง"

"ก็นั่นแหละ แล้วมีกี่คนล่ะ"

การถามซ้ำของมินจุนทำให้แอนเดอร์สันเสียวริมฝีปากราวกับว่าอุ่นใจอยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานก็ทำหน้าที่ตามุดบั้ง

"สองพันเจ็ดร้อยคน"

"โห เยอะนี่ จังทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ"

"ไม่เยอะหรอก ถ้าเทียบกับคนอื่นแล้วถือว่าไม่เยอะเลย อย่างโคดอ์ก็มีเกินหกพันคนแล้ว"

"ก็นายเพิ่งเริ่มเล่นไม่ใช่หรอ"

"ที่จริงหลังจากจบการแข่งขันฉันก็เริ่มเล่นก่อนคนอื่น..."

ท่าทางที่เหมือนกับการสารภาพความลับที่ยิ่งใหญ่ทำให้มินจุน
กลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่ แอนเดอร์สันจึงขมวดคิ้ว

"นายซ่าอะไร"

"ฮะๆ ก็มันตลกนี่ แอนเดอร์สันผู้ยิ่งใหญ่มานั่งกังวลเรื่องอะไร
แบบนี้ด้วย"

"ไม่ได้กังวลสักหน่อย"

แอนเดอร์สันทำท่าเบะปาก มินจุนจึงหยุดหัวเราะแล้วพูดว่า

"สักวันยอดก็จะเพิ่มขึ้นเองนั่นแหละ ถ้าคุณเรเซลสมัครสตาร์บู๊กขึ้นมา
จะเป็นยังไงนะ อาจจะได้ยอดแฟนหลายหมื่นคน ไม่สิ อาจจะมีหลายแสน
ก็ได้"

"เธอดังก็จริง แต่อายุเยอะแล้ว แฟนคลับของเธอก็ไม่ได้อยู่ใน
ช่วงอายุที่จะเข้ามาตามคุณดังในสตาร์บู๊กซะด้วย"

"นายเองก็เป็นแฟนคลับของเธอนี่ แกรมยังหนุ่มด้วย"

"มีคนแบบฉันไม่เยอะหรอก"

"ว่าแต่ทำไมนายถึงได้นับถือคุณเรเซลขนาดนั้นล่ะ จริงอยู่ที่เธอเป็น
คนน่านับถือมาก ตอนเด็กนายเคยไปโรสไฮส์แลนด์สาขาใหญ่หรอ"

"ใช่"

แม้คำตอบของแอนเดอร์สันจะสั้นมาก แต่แววตาของมินจุน
ก็เปล่งประกายทันที

"มันเป็นยังไง"

"ยากมากที่จะอธิบายออกมาเป็นคำพูด ลึ้นของเด็กอ่อนไหว จำได้
แค่ว่าตอนนั้นฉันถึงกับช็อกไปเลย อธิบายอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้วจริงๆ"

แค่จินตนาการถึงที่นั่นก็ทำให้หัวใจพองโตแล้ว ไม่น่าว่าที่นั่น อาจจะมีเมนูที่ได้ลิบคะแนนเต็มไปหมด มันเป็นสวรรค์แบบไหนกันแน่ะ มินจุนนึกเสียดายที่ไม่เกิดมาเร็วกว่านี้สักหน่อย เพราะถ้าเกิดเร็วกว่านี้ เขาก็จะไปที่นั่นแน่นอน และคงได้พบเรเซลกับสามีนิสัยที่ยังเป็นหนุ่ม เป็นสาว

มีหลายสิ่งหลายอย่างที่มีนจุนอยากรู้อยากเรียนรู้อยากสัมผัสจากพวกเขา ที่จริงตอนนี้ก็ยังมีโอกาส แม้จะไม่ใช่ช่วงที่เฟื่องฟู แต่เรเซลคนนั้นก็อยู่ข้างๆ เขาแล้ว เขานึกถึงคำพูดของเอมิลี่ที่ว่า การได้รับความสนใจจากเรเซลเป็นเรื่องที่เซฟส่วนใหญ่ใฝ่ฝัน เขาจึงไม่คิดที่จะปล่อยให้โอกาสที่มาถึงตัวหลุดลอยไป เขาเหลือบมองไปยังเรเซลที่กำลังหลับคอพับคอก่อนอย่างอ่อนเพลีย กระจ่างนั้นมาร์ติน ก็เดินเข้ามา

"เพิ่งได้รับแจ้งว่าอีกหนึ่งชั่วโมงจะทำการบินได้แล้ว"

"ดีเลย จะได้เดินทางสักที"

"ระหว่างนี้ก็เตรียมตัว ถ้าอยากไปร้านดิวตี้ฟรีก็ไปตอนนี้ได้เลย"

"แล้วเราจะไปที่ไหนต่อจากอิตาลีหรือ"

"แน่นอนว่ายังเป็นความลับ พวกคุณจะได้ตื่นเต้นจากความคาดหวัง ยิ่งงี้ละ ลองเดาดูไปก่อนนะ"

"อิตาลีก็ทำให้ตื่นเต้นจะแยะอยู่แล้ว ส่วนตัวแล้วผมชอบอาหารอิตาลีเลียนที่สุดในแถบยุโรปเลย"

มินจุนพูดพลางกลืนน้ำลาย มีหลายอย่างที่เขาอยากรู้ ตอนไปร้านอาหารอิตาลีเลียนในเกาหลี เซฟแต่ละคนมีระดับความสนุกในใจที่ค่อนข้างแตกต่างกัน เขาอยากรู้ว่าสัมผัสตอนเคี้ยวเส้นแบบอัลเดนเต้ที่ดีที่สุดจะต้องเป็นแบบไหน อยากรู้รสชาติของปูเรที่มาจากผลไม้ของ

อิตาลี และอยากรู้ว่าการย่างเนื้อของอิตาลีเป็นยังไง เขาอยากรู้เรื่องพวกนั้น พอดคิดที่กำลังจะได้ไปสัมผัสด้วยตัวเอง หัวใจก็เต้นตึกตักเหมือนเด็กที่กำลังจะไปปิกนิก

หลังจากที่มาร์ตินเดินจากไป บรรยากาศก็กลับมาเงียบอีกครั้ง บางคนก็จับหลังต่อ บางคนก็เล่นมือถือ ซึ่งมินจุนเป็นแบบหลัง

ฉัน : ยู่งมัย

คาย่า : ไม่ยู่ง กำลังไปสนามบินนะ

โชคดีที่เวลาไม่คลาดเคลื่อนกัน อาจจะเป็นเพราะไม่ได้ส่งข้อความหากันมานาน มินจุนจึงกดมือถือด้วยหน้าตาตื่นเต้น

ฉัน : ไทรคุยได้มัย

คาย่า : อือ

ฉัน : เดี่ยวฉันไทรไปนะ รอแป๊บ

มินจุนกดปุ่มโทรออกแล้วเอามือถือมาแนบหู พอเห็นว่าแอนเดอร์สันกำลังมองด้วยสีหน้าสงสัย มินจุนก็ยิ้มพร้อมขยับปากพูดว่า 'คาย่า' แอนเดอร์สันจึงพยักหน้าเบาๆ หลังจากที่ได้ยินต่อสายดังได้สักพัก เสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น ถ้าสิ่งที่ออกมาจากปากของเธอคืออาหาร อาหารจานนี้ก็คงจะถูกหมักด้วยความหวังแล้วปรุงให้สุกอย่างลวกๆ

"เหนื่อยจัง..."

"ทำไมพอรับสายก็พูดคำนี้เลยนะ ได้นอนบ้างรีเปลา่เนี่ย"

พอมินจุนเริ่มพูด มาร์ตินก็ส่งสายตาถามว่าใคร แอนเดอร์สัน

ที่อยู่ข้างๆ จึงตอบแทน คำตอบนั้นทำให้มาร์ตินตาเป็นประกายพร้อมบอกให้ตากล้องซุมไปที่มินจุนที่คุยโทรศัพท์ด้วยสีหน้าผ่อนคลาย โดยไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร

"ที่นั่นก็โหมงแล้ว"

"เข้ามิดนะ แต่อย่าไล่ให้ไปนอนนะ เพราะถ้าไม่ได้คุยตอนนี้ ก็ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะได้คุยกันอีก"

"ร่างกายต้องสำคัญกว่าการคุยโทรศัพท์สิ"

"นั่นล่ะคือปัญหาของฉัน ไม่รู้ว่าจะได้พูดคุยแบบนี้ล่าสุดเมื่อไหร่ ฉันนะทุกวันนี้ได้เจอกับแค่คนพื้นที่ ลูกค้า หรือไม่กี่เซฟด้วยกันแค่นั้นเอง การได้คุยกับนายหรือกับคนอื่นจึงถือว่าเป็นการได้พักผ่อนบ้าง"

"นอกจากฉันแล้วมีใครให้โทรหาอีกหรือ"

"ก็น่าจะรู้นี้ แม่กับน้อง แล้วก็...มารีโค ส่วนโคลอี่เวลาไม่ค่อยตรงกัน ก็เลยแค่ส่งข้อความหากันวันละครั้งนะ"

"โคลอี่เองก็คงยุ่งแหละ แล้วสุขภาพเป็นไงบ้าง"

"ไม่รู้สิ ฉันไม่ได้ไปตรวจสุขภาพโรงพยาบาล ก็เลยไม่รู้ว่าเป็นยังไงบ้าง ไม่แน่ว่าอาจจะมารู้ตัวทีหลังก็ได้ว่าเป็นโรคร้ายอะไรสักอย่าง"

มินจุนทำหน้าบูดบึ้งทันที เพียงแค่จินตนาการถึงเรื่องอะไรแบบนั้น ก็รู้สึกอารมณ์ไม่ดีแล้ว

"อย่าพูดแบบนี้สิ แล้วนี่อยู่ที่ไหน"

"เยอรมนี แต่อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะไปอิตาลีแล้ว"

"อิตาลีหรือ ฉันก็กำลังจะไปที่นั่นเหมือนกัน คงไม่ได้มาออกรายการฉันหรอกนะ"

"ใช่ที่ไหนกันล่ะ ที่อิตาลีกำลังฉายแกรนด์เซฟก็เลยขอให้ฉันไปออกรายการในฐานะผู้ชนะนะ แต่ฉันพูดอิตาลีไม่ได้เลยสักคำ"

"จะได้เจอกันรีเปลาณะ"

"ถ้าอยู่ใกล้ๆ กันก็คงได้เจอ"

"ถ้าอยู่ใกล้ๆ กันก็ดีสิ"

การสนทนาดำเนินต่อไปพักใหญ่ ลิบนาที่ สามลิบนาที่ ห้าลิบนาที่ จนถึงตอนที่เครื่องบินกำลังจะขึ้น มินจุนจึงต้องวางสาย

"เดี๋ยวฉันต้องไปขึ้นเครื่องแล้วนะ ยังไงระหว่างบินก็พักผ่อนให้เต็มที่ล่ะ"

"อ้อ แค่นั้นนะ"

หลังจากวางสายมินจุนถึงเพิ่งรู้ว่าคนอื่นกำลังมองอยู่

"มีอะไรกันหรือครับ"

ใช้เวลาบินประมาณสิบสองชั่วโมง ด้วยความต่างของเวลาจึงทำให้มาถึงเมืองฟลอเรนซ์ในเวลาบ่ายสองโมง หลังจากผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและออกมาด้านนอกแล้ว มาร์ตินก็กระแอมเพื่อดึงความสนใจ

"เรามาดูอิตาลีแล้ว และวันนี้เราได้ติดต่อไกด์พิเศษเอาไว้ช่วยดูแลพวกคุณครับ"

"ไกด์พิเศษหรือ"

เอมีลีถามด้วยน้ำเสียงสงสัย มินจุนนึกถึงค้าย่าขึ้นมา ค้าย่าก็กำลังมาอิตาลีเหมือนกัน แม้จะบอกว่ามาอิตาลีเพื่อออกรายการแกรนด์เชฟก็ตาม มาร์ตินมองไปข้างหลังแทนคำตอบ ผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมาหาพวกเขา พอชายคนนั้นถอดแว่นกันแดดออก เอมีลีก็ทำหน้าผิตหวังและถอนหายใจออกมา

"อ ลัน"

"ตั้งใจที่ได้เจอกันอีกนะ"

อลันตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ก่อนจะเข้าไปกอดเรเชลกับอเมลี แล้วหันมองไปที่มินจุน

"มินจุน ดูเหมือนคุณจะสูงขึ้นนะ"

"ไม่หรอกครับ อาจเป็นเพราะฉันรองเท้า ผมคงไม่สูงไปกว่านี้แล้วล่ะ"

มินจุนยิ้มพลางชี้ไปที่รองเท้า หลังจากทีอลันทักทายกับแอนเดอริสัน แล้วก็มองไปที่เจเรมีและเซร่า

"ไม่เจอกันนานเลยนะครับเจเรมี ครั้งสุดท้ายที่มาร้านของผมคราวก่อน ผมยังจำคำวิจารณ์ของคุณขึ้นใจ"

"เอ่อ ผมจำไม่ค่อยได้นะ ผมเคยชมไว้หรือ"

"เท่าที่จำได้ก็มี...โมจิแอปเปิ้ลเป็นของหวานที่น่าสะอิดสะเอียนมากที่สุดของหวานจานนี้ผมได้รับคำชมมามากมาย"

"ฮ่าๆ ผมไม่ชอบวิจารณ์อะไรที่ซ้ำกับคนอื่นนะ"

เจเรมีหัวเราะร่วนแล้วพูดออกมาหน้าตาเฉย อลันจึงยิ้มแล้วหันไปทางเซร่า

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมอลัน เคิร์ก เรียกผมว่าอลันก็ได้"

"ฉันเซร่า เคจคะ ดีใจจังที่ได้มาเจอกันแบบนี้ ฉันอยากจะเจอคุณสักครั้งมานานแล้ว"

"เดี๋ยวนะอลัน คุณรู้จักเซร่าหรือ"

"เธอเคยลงปกนิตยสารคูกเกอร์สครั้งก่อน เป็นนักชิมอาหารที่เซ็กซี่ที่สุดในโลก"

"ปกติคุณไม่ค่อยอ่านพวกนิตยสารนี่"

อลันหันไปมองทางอื่นราวกับเสียงที่จะตอบ เจเรมีจึงหัวเราะออกมา

"แม้ว่าเราจะไม่ค่อยอ่านนิตยสาร แต่บางครั้งพลังของหน้าปก"

ก็ทำให้เราซื้อเข้ามาอ่าน"

"ฉันพอจะเข้าใจแล้วล่ะว่าหมายความว่าอะไร"

พอเห็นเอมิลี่พิมพ์พาราวกับไม่พอใจ เซวาก็ยิ้มเชือกที่เหมือนนางแบบ
พร้อมชายตามอง

"ว่าแต่คุณมาได้ยังไงคะอลัน อ้อ หรือว่าเพราะเรเซล?"

"ก็เป็นเพราะเหตุผลนั้นนั่นแหละครับ อาจารย์ของผมมาออกรายการนี้ จะไม่ให้ผมมาได้ยังไงล่ะ"

อลันยิ้มอย่างอ่อนโยนพร้อมมองไปที่เรเซล

"ขอบคุณที่กลับมาเป็นเซฟอีกครั้งนี้ครับอาจารย์ ผมเคยอยากเห็นภาพที่อาจารย์ยืนอยู่ในครัวอีกสักครั้ง"

"ทั้งๆ ที่มีเวลาเรียนรู้จากฉันได้ไม่นานเท่าไรหรอก แต่กลับนึกถึงฉันเสมอ"

เรเซลพูดด้วยน้ำเสียงซาบซึ้งใจ อลันอายุแค่สามสิบกว่าเท่านั้นตอนที่เรเซลเลิกเข้าครัวอย่างมากอลันก็อายุสี่สิบสี่ห้าห้า จึงมีเวลาเรียนกับเธอแค่ไม่กี่ปีเท่านั้น เธอจึงรู้สึกขอบคุณความรู้สึกของอลันเป็นอย่างมาก

"ถึงแม้จะเป็นเวลาสั้นๆ แต่สิ่งที่ผมได้เรียนรู้ก็ล้ำค่ามากนะครับ"

หลังจากนั้นทั้งหมดก็ขึ้นรถตู้เพื่อเดินทางเข้าไปยังตัวเมือง ตอนแรกคิดว่าเมื่อมาถึงสนามบินก็คงจะได้เห็นสิ่งก่อสร้างที่สวยงามในสมัยโรมัน แต่ความจริงกลับมีแค่ทุ่งหญ้ากับถนนเท่านั้น แล้วไม่นานมาร์ตินก็ติดต่อมาทางวิทยุสื่อสาร

"ฮัลโหล ฮัลโหล ได้ยินมั๊ยครับ"

"ครับ ได้ยิน"

"ตอนนี้เป็นเวลากำลังระหว่างมี้อกลางวันกับมี้อเย็น งั้นพวกเราหาอะไรข้างทางกินน่าจะดีกว่า อลัน คุณรู้จักที่ตีๆ เยอะใช้มั๊ยครับ"

"ผมรู้แม้กระทั่งว่ามีตึกอยู่ที่ตึกในเมืองฟลอเรนซ์ อ่าห่างไปเลย"

"แล้วมีที่ตึก"

"สองหมื่นสามสิบลองตึก"

เสียงของมาร์ตินเงียบไป อลันจึงวางวิทยุสื่อสารลงเหมือนกับว่าตัวเองชนะ แอนเดอร์สันที่กำลังง่วนกับการขับรถจึงถามว่า

"รู้เรื่องแบบนั้นได้ยังไงกันครับ"

"ก็แค่เดาเอาน่ะ"

"เดาหรือเดาเนี่ย"

เอมิลี่ถามขึ้นด้วยสีหน้าตกใจ อลันจึงยกไหล่แล้วตอบว่า

"ในครัวของผม ผมยังไม่รู้เลยว่ามีส้มทั้งหมดกี่คัน แล้วผมจะรู้จำนวนตึกในเมืองฟลอเรนซ์ได้อย่างไร ตอนนี้มาร์ตินคงกำลังยุ่งอยู่กับการเลืกราคาคำตอบของผมว่าถูกหรือผิด"

"คุณก็ชอบแก่งคนเหมือนกันนะเนี่ย อลัน"

"ผมไม่ใช่คนร้ายกาจขนาดนั้นหรอก แต่ผมชอบแก่งมาร์ติน"

"ทำไมถึงต้องเป็นมาร์ตินล่ะ"

"คราวก่อนที่เขามาร้านอาหารผม เขาอ้วกลงพื้นทั้งที่ผมเตือนแล้วนะว่าให้ดื่มแบบพอประมาณ"

มินจุนระเบิดหัวเราะออกมา ก่อนจะถามด้วยความสงสัย

"ที่ร้านของคุณมีลูกค้าที่ปัญหาเยอะมั้ยครับ แต่อย่างน้อยก็ไม่น่ามีใครเอาเรื่องรสชาติอาหารมาเป็นปัญหา?"

"ทำไมจะไม่มีล่ะ อย่างตอนที่ทำร้านโรสโธส์แลนด์ในเมืองเวนิส ผมยังเคยเจอลูกค้าหาเรื่องทุกวัน"

"หาเรื่องยังไงหรือครับ"

"เรื่องนั้นฉันจะตอบให้ค่ะ มีเสลดไม่กี่น้ำลายอยู่ในจานบ้าง บางคนก็อ้วกใส่ บางคนถือว่าตัวเองเป็นแขกวิไอพีก็หยิบเบ努หรือออกมาสูบ

แม้จะมีป้ายเตือน และยังมีพวกที่กินแล้วชักตาบด้วย ทำที่เป็นเข้ามา
สั่งอาหาร จากนั้นเอาแมลงสาบที่ตายแล้วใส่ลงในจานอาหารแล้ว
เดินออกไปเลยก็มี"

"อันหลังนี้ไม่ใช่พวกลูกค้าที่มาหาเรื่องแล้ว น่าจะเป็นพวกโรคจิต
มากกว่า"

"ไม่ว่าจะได้ฟังคำชมว่าอร่อยมาเยอะแค่ไหน แต่พอเจอคนแบบนั้น
เข้าไปครั้งเดียว พลังงานดีๆ ที่สะสมมาทั้งวันก็หายไปโนพริบตา"

พอพูดจบเรเชลก็ทำหน้าเศร้า อลันจึงพูดเสริมว่า

"เดี๋ยวนี้พอให้จวงล่วงหน้าก็ไม่ค่อยเจอลูกค้าแบบนั้นแล้ว แต่ถ้า
ไม่ใช่ร้านอาหารดังที่มีคนจองจนเต็มก็ยังคงต้องเจอกับลูกค้าแบบนั้นอยู่
การจวงล่วงหน้าก็ลำบากเหมือนกัน มีลูกค้าหลายคนที่จองไว้แต่ไม่มา
จึงทำให้สูญเสียรายได้ไป คำว่าโนโซว์นะ คุณเคยได้ยินไหม"

"อ้อ เคยได้ยินครับ ผมไม่เข้าใจคนแบบนั้นเลยจริงๆ แค่โทร
มาบอกนัดตัวเองว่าไม่มาแล้ว"

"ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยมาก มีร้านอาหาร
มากมายต้องปิดกิจการเพราะโนโซว์ จึงทำให้บางร้านไม่รับจองโต๊ะเลย"

อลันหยุดมองมินจุนแล้วยิ้ม

"ทำไมเหรอรครับ คิดจะทำร้านอาหารก็เลยกังวล?"

"ผมรู้ว่ามันเป็นการคิดถึงเรื่องที่ไกลตัวมาก"

"ไม่เหรอก การคิดล่วงหน้าเป็นสิ่งที่ดี แต่อย่าไปคิดถึงปัญหาที่เรา
ทำอะไรไม่ได้เลย ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเครียดกับมันล่วงหน้า"

"ครับ ผมแค่คิดว่าจะเปิดร้านอาหารที่ไหนและแบบไหนดี แต่
ก่อนจะเปิดผมคงต้องไปหาประสบการณ์ที่ไหนสักที่ก่อน"

"ถ้าร้านของผมมีตำแหน่งว่างผมจะเรียกตัวคุณมาแน่นอน มินจุน"

แต่ถ้าคุณต้องถึงขนาดเรียนภาษาอิตาลีเพื่อมาทำงานที่นี่ สู้ไปทำที่อเมริกาหรือที่ไหนก็ได้ น่าจะมีที่สำหรับคุณอยู่แล้ว ไม่น่าว่า..."

อลันเหลือบไปมองเรเซล

"อาจจะอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิดก็ได้"

ประเทศอิตาลีเป็นประเทศที่เสียหายจากสงครามน้อยเป็นอันดับต้นๆ ในแถบยุโรป เมื่อเห็นสิ่งก่อสร้างหลายร้อยปีก่อนอย่างดูโอโมและวังเมดิชีที่คงสภาพแทบจะเหมือนเดิม มินจุนก็ประทับใจมาก ทำให้เขารู้สึกเป็นครั้งแรกว่าสิ่งก่อสร้างก็ถือเป็นศิลปะเหมือนกัน

อยากทำร้านอาหารในสถานที่แบบนั้นจัง

"เรามาเลือกกันดีกว่าว่าจะไปที่ไหนก่อน"

เอมิลี่พูดพร้อมทำหน้าหิวโหย เธอมักสูญเสียการควบคุมเวลาอยู่ต่อหน้าของกิน จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะอ่อนไหวมากเวลาหิวหญิงสาวทำท่าเหมือนอยากจะวิ่งไปหยิบอาหารใส่ปากเสียตอนนี้ มินจุนจึงเสนอขึ้นว่า

"ผมอยากลองพาสต้ามากที่สุด"

"ส่วนฉันขอเป็นพานินี* หรือพิซซาก็ดีค่ะ"

"ยังไงเราก็มีเวลาอีกมาก คงได้กินทั้งหมดอยู่แล้ว มือแรกไม่ควรจะหนักเกินไป ผมขอแนะนำแซนด์วิชครับ แถวนี้นี้มีร้านที่ดังมากอยู่ร้านหนึ่ง"

อลันเสนอขึ้นมา ในเมื่อเขาเป็นเจ้าของจึงทำให้คำพูดของเขามีน้ำหนักมาก ทุกคนพากันพยักหน้ารับโดยพร้อมเพรียง

"งั้นไปกันเลยครับ"

* พานินี (Panini) แซนด์วิชสไตล์อิตาลีแบบใส่ไส้ส่วนใหญ่จะใช้เป็นแอมสกับชีสต่างๆ ตามแต่ชอบจะใส่ผักหรือไม่ใส่ก็ได้

อลันพาทุกคนมาที่ร้านริมทางที่หน้าตาเหมือนทั้งผู้ตลกและเหมือนทั้งตู้คอนเทนเนอร์ มีคนสามคนยืนรับออเดอร์ ด้านหน้ามีเมนูภาษาอิตาลีเขียนเอาไว้ อลันอ่านเมนูให้ฟัง

"เดี๋ยวผมขออธิบายให้ฟังก่อนนะครับ มันเป็นแซนวิช แต่สามารถเลือกขนมปังได้ และสามารถเลือกซอสกับเนื้อสัตว์ได้ด้วย"

"เหมือนร้านขายแซนวิชในอเมริกาเลย"

"คล้ายๆ แต่รสชาติต่างกันมาก เชื้อเถอะครับ เนื้อสัตว์ผมขอแนะนำเป็นเครื่องในวัว มันเรียกว่าลัมเปรดอตโต*"

"อ้อ เดียวนะคะ"

เขร่าทำตาเป็นประกาย เดินไปพูดอะไรบางอย่างกับคนขาย ท่าทางการพูดจาของเธอดูคล่องแคล่วมาก หลังจากนั้นไม่นานเธอก็เดินถือพานี่กลับมาสองชั้นแล้วยื่นให้มินจุน

"ฉันยังไม่เคยเห็นประสาทรับรสที่แม่นยำของคุณด้วยตาตัวเองเลยสักครั้ง ช่วยทำให้ฉันเห็นหน่อยได้มั๊ยคะ"

"บางที่คุณก็เด็กลงกว่าที่ผมคิดอีกนะครับ"

"ทำไงได้ล่ะคะ ความจริงฉันก็สงสัยมาตลอด แต่ถ้าถามออกไปก็จะดูเหมือนเสียมารยาท แต่ตอนนี้เราก็น่าจะสนิทกันพอสมควรที่จะถามเรื่องพวกนี้ได้แล้ว หรือว่าเรายังไม่สนิทกันขนาดนั้น?"

"ส่งมาสิครับ"

"อ้อ นี่ค่ะ"

เขร่าจ้องมองปากของมินจุนด้วยสายตาดิ้นเด่น แม้จะรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง แต่มินจุนก็กัดพานี่เข้าปาก ขนมปังไม่มีร่องรอยของการกริลล์จึงฟูมาก มินจุนชอบพานี่แบบนี้เพราะการกริลล์จะทำให้มีรสไหม้นิดๆ

* ลัมเปรดอตโต (Lampredotto) แซนวิชแบบดั้งเดิมที่หาทานได้แค่ในแถบทัสคานีของอิตาลี ไล่ทำจากกระเพาะลูกวัว

แต่สัมผัสแข็งๆ แบบดั้งเดิมทำให้รู้สึกถึงเนื้อขนมปังได้มากกว่า มินจุนมองที่พานี่ครู่หนึ่ง ระบบกำลังบอกว่าพานี่ชิ้นนี้ได้เจ็ดคะแนน ถือว่าเป็นอาหารที่ดี เป็นมาตรฐานระดับเดียวกับอาหารที่เขาทำโดยทั่วไป แม้ว่าคาร์ที่เขาได้คลุกคลีกับเรเซลจะทำให้เขาจุกจิกเรื่องรสชาติมากขึ้น แต่ถึงยังไงมันก็อร่อยมาก ขณะที่เขานำพานี่เข้าปากรบบก็บอกให้รู้ว่า มีวัตถุดิบอะไรอยู่บ้าง แต่เขาไม่ได้มองเพราะเขาอยากลองทาดูก่อน

"ก่อนอื่นเลยก็มีเครื่องในวัวแน่นนอน หัวหอมผัดกับน้ำมันมะกอก และเบซิล แล้วก็ผัดกระเทียมกับพริกแห้งใส่ลงไปด้วย มีมะกอกเคเปอร์* ดอง ผักกาดหอม ผักร็อกเก็ตด้วย...ซอสมะเขือเทศก็ทั่วไป มีมะเขือเทศ วิปครีม กระเทียม แล้วก็..."

ตั้งแต่ตรงนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากระบบ มินจุนเหลือบตามองเพื่อตรวจสอบสิ่งที่เขาไม่รู้ แล้วพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสดชื่น

"ไวน์ขาว น้ำผึ้ง ดูเหมือนว่าจะนำมาผสมกับซอสต่างหากที่หลัง"

สองอย่าง สิ่งที่เขาไม่รู้มีแค่สองอย่างเท่านั้น เป็นเพราะที่ผ่านมาเขาฝึกกินโดยพยายามใช้ความรู้สึกว่ามีวัตถุดิบอะไรบ้าง เขาจึงยิ้มอย่างภูมิใจ ระหว่งนั้นเซร่าก็มองเขาด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

"ถูกต้องค่ะ ฉันไม่รู้ถึงขนาดวัตถุดิบที่อยู่ในซอสหรอก แต่คุณกลับตอบได้ถูกหมดเลย"

"ถ้ามีสมาธิก็สามารถทำได้ครับ ดังนั้นจึงควรฝึกที่จะรับรู้ว่าอาหารที่กินมีวัตถุดิบอะไรบ้าง"

"คุณมีประสาทรับรสที่แม่นยำคุณก็พูดได้นะสิ แต่สำหรับฉันทำยังไงก็ทำไม่ได้"

เซร่าทำหน้าที่จ้อย มินจุนจึงรู้สึกสงสัยในใจ เซร่ามีเลเวลการชิม

* เคเปอร์ (Caper) ที่ซดระกูลเบอร์รี่ นิยมนำมาดองก่อนรับประทาน ช่วยขุรสเปรี้ยวเค็ม ทั้งยังมักนำไปใช้ตกแต่งจานด้วย

ระดับแปดเท่ากับเขา และลึ้นของเขาก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษ อย่างน้อยก็ในความคิดของเขา แต่เซร่ากลับพูดว่าเธอไม่สามารถทำในสิ่งที่เขาทำได้

หรือว่าพลังของระบบจะช่วยทำให้ประสาทรับรสของเราอ่อนไหวขึ้น?

หรือเดิมทีเขามีประสาทรับรสที่อ่อนไหวอยู่แล้ว แต่ไม่เคยได้กระตุ้นอย่างจริงจังกันนะ ขณะที่กำลังคิดเรื่องนั้น เซร่าก็เดินไปพูดอะไรบางอย่างกับคนขาย แล้วคนขายก็ทำหน้าตกใจ หันมามองมินจุนด้วยสีหน้าที่นึกสนุก แล้วไม่นานก็เริ่มหยิบวัตถุดิบต่างๆ ออกมาหั่น เขาหั่นเล็กมาก จนแทบจะเรียกว่าสับ จากนั้นก็ใส่ลงไปในขนมปัง มินจุนที่มองดูภาพนั้นอยู่ห่างๆ ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย

"จะให้ผมกินอีกเหรอ"

"ฉันอยากรู้ว่าประสาทรับรสที่แม่นยำมันจะสมบูรณ์แบบแค่ไหน"

ดวงตาของเซร่าเป็นประกาย เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เมื่อคนที่มีประสาทรับรสที่แม่นยำมาอยู่ตรงหน้านักชิมอาหารก็คงไม่ต่างกับการที่บีโธเฟนมาอยู่ตรงหน้านักดนตรี ดูอย่างตอนที่เอมิลีรู้เรื่องที่มีมินจุนมีประสาทรับรสที่แม่นยำเป็นครั้งแรกสิ เอมิลียังพยายามชักจูงให้เขาไปเป็นนักชิมอาหารเลย

แล้วพานี่ขึ้นใหม่ก็เข้าไปอยู่ในปากของมินจุน ทุกคนพากันจ้องมองด้วยสายตาดิ้นเด่น มินจุนพูดว่า

"หอมแดง กะหล่ำดาว เนื้อเซอร์ลอยน์..."

มินจุนพูดออกมาเรื่อยๆ อย่างไม่ลังเล การหั่นวัตถุดิบจนละเอียดแล้วใส่มาแบบนี้ยากกว่าตอนทลายวัตถุดิบในเต้าหู้หอมมาก แต่เขาก็ไม่อาจแสดงความอ่อนแอออกมาให้เห็นได้ คนทั้งโลกรู้จักเขาในฐานะ

คนที่มีประสาทรับรสที่แม่นยำไปแล้ว

ในเมื่อต้องการอะไรแบบนี้ล่ะก็...

เขาทำให้ได้อยู่แล้ว ความจริงการที่เขาตัดสินใจได้ก็เป็นเพราะอิทธิพลจากคำพูดของแอนเดอร์สันตอนอยู่ที่สนามบิน สตาร์บู๊ก... ภาพลักษณ์ที่สั่งสมจะถูกเพิ่มเข้าไปในอาหาร ถึงจะไม่ได้ชนะด้วยรสชาติ แต่เป้าหมายที่แท้จริงของเซฟก็ไม่ใช่การเอาชนะอยู่แล้ว แต่เป็นการทำให้ลูกค้ามีความสุข เขาจึงคิดว่าเขาควรเพิ่มปัจจัยที่จะทำให้ลูกค้ามีความสุขสักหน่อย

ความจริงแล้ววัตถุดิบที่ถูกหั่นจนละเอียดยิบนั้นแทบจะแยกรสชาติไม่ออกเลย แต่น้ำเสียงของมินจุนที่พูดชื่อวัตถุดิบแต่ละอย่างออกไปนั้นไม่มีความลังเลเลยแม้แต่น้อย ทุกครั้งที่เขาเอ่ยชื่อวัตถุดิบ ทุกคนก็ทำสีหน้าแตกต่างกัน เอมิลี่ทำหน้าที่ภูมิไจราวกับมองน้องชายที่ชีวิตกำลังไปได้สวย อลันพยักหน้าราวกับคิดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ เราเซลมองด้วยสายตาประทับใจเหมือนทุกครั้ง แอนเดอร์สันทำหน้าที่อิจฉาเมื่อเห็นเรเซลเป็นแบบนี้ เจริ่มองว่ามันน่าสนใจ ในขณะที่เซฟกำลังคิดชื่อวัตถุดิบที่จัดอยู่บนกระดาดออกที่ละชื่อด้วยสีหน้าที่ตลก

ไม่มีอะไรผิดเลยสักอย่าง ไม่อยากจะเชื่อ ต่อให้มีประสาทรับรสที่แม่นยำขนาดไหน ต่อให้มีต่อมรับรสมากกว่าคนทั่วไป แต่จะสามารถทายวัตถุดิบที่หั่นอย่างละเอียดยิบแบบนี้ได้จริงหรือ เซฟไม่ได้คิดว่าตอนทำรายการแกรนด์เซฟทางที่มังกานและมินจุนจะเล่นตลกตลก เพราะไม่มีเหตุผลที่ต้องทำอย่างนั้น แต่เธอเคยเชื่อครั้งไม่เชื่อครั้งกับเรื่องประสาทรับรสที่แม่นยำ แน่نونเขาอาจจะมีความสามารถที่อ่อนไหวจริง เพราะเขาสามารถทายวัตถุดิบที่มีขนาดเท่าลูกเต๋าที่อยู่ในเต้าหู้ห่อได้ แต่เธอก็คิดว่าแค่นั้นยังไม่พอที่จะยอมรับว่ามันคือ 'ประสาทรับรส

ที่แมนย่า'

หลังจากนั้นเธอก็ได้ดูรายการตอนที่เขาเลียนแบบของหวานที่เคยกินในโรสโฮสแลนด์ แต่เธอก็คิดว่ามันไม่ใช่ความสามารถของประสาทรับรส เธอคิดว่าเขามีความสามารถในการวิเคราะห์และมีความเข้าใจเกี่ยวกับอาหารที่สูงมาก การคิดว่าเขามีความสามารถในการเลียนแบบรสชาติที่โดดเด่นน่าจะเป็นจริงมากกว่าการที่เขา มีประสาทรับรสที่แมนย่า สามารถทายอัตราส่วนที่อยู่ในอาหารได้อย่างถูกต้องตรงเผง ยิ่งเขามักพูดต่อหน้ากล้องว่า 'สิ่งที่มีนั้นแตกต่างจากประสาทรับรสที่แมนย่า' ก็ยิ่งเพิ่มน้ำหนักให้กับสมมติฐานของเธอ

แต่ตอนนี้สมมติฐานนั้นพังลงอย่างไม่เป็นท่า วัตถุบิที่เล็กเท่าเมล็ดถั่วกับวัตถุบิที่เล็กเท่าเมล็ดข้าวเป็นคนละเรื่องกันโดยสิ้นเชิงแล้วยังนำมาผสมกันมั่วๆ ด้วยแล้วละก็ มันเป็นขอบเขตที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำว่าประสาทรับรสที่อ่อนไหวและความสามารถในการคาดเดารสชาติที่โดดเด่น

"ประสาทรับรส...ที่แมนย่า"

เซร่าพูดออกมาราวกับครวญคราง ไม่สามารถปฏิเสธได้อีกแล้ว ไม่ใช่แค่เธอ ทั้งผู้เชี่ยวชาญและคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญที่เคยมองประสาทรับรสที่แมนย่าของมินจุนในแง่ลบ ต่อไปคงไม่สามารถพูดอะไรได้อีก เว้นเสียแต่จะเบี่ยงประเด็นไปที่การสงสัยในความโปร่งใสของรายการ แล้วคนขายที่ยืนอยู่ข้างหลังเซร่าก็ถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

"นี่เขาทายถูกหมดเลยหรือ"

"ใช่ ทายถูกหมดเลย"

"บ้าไปแล้ว..."

แม้จะไม่รู้ภาษาฮิตาลี แต่ก็สามารถรู้สึกถึงความตกใจในน้ำเสียงนั้น

ได้ไม่ยาก เซร่าหันไปมองเรเซลโดยไม่รู้ตัว เรเซลกำลังมองมินจุนด้วย
สีหน้าและแววตาที่ดูมีชีวิตชีวาว่าทุกครั้ง เซร่าเข้าใจว่าเรเซลคาดหวัง
ในตัวมินจุนมาก สำหรับเซร่านั้น เพียงแค่คิดว่าต่อไปเส้นทางที่มินจุน
เดินไปจะเป็นแบบไหน หัวใจของเธอก็เต้นแรงแล้ว ถ้าเธอเป็นคนที่
สามารถเสนอทางเส้นนั้นให้เขาได้ หัวใจก็คงจะระเบิดเป็นแน่

เขาเป็นแรที่ยังไม่ได้รับการเจียระไน...ไม่สิ เป็นอัญมณีที่แท้จริง
สินะ

หลังจากที่รู้สึกชื่นชมปณิธานอยู่ครู่หนึ่งเซร่าก็สงบใจของตัวเอง
เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่แค่อยากได้แล้วก็จะได้มาครอบครอง

"ไม่อยากจะเชื่อเลย"

เซร่าพึมพำพาลางมองตัวเองในกระจกของโต๊ะเครื่องแป้ง เอมิลีที่
กำลังเป่าผมจึงพูดด้วยน้ำเสียงกระด้าง

"ฉันบอกแล้วไงเรื่องลึนของเขา พวกเราไม่มีใครพูดไม่เกินจริง"

"ไม่ใช่ไม่เชื่อนะ แต่ไม่คิดว่าจะขนาดนั้น"

"ความจริงฉันก็ตกใจเหมือนกัน เพราะนี่มันคนละระดับกับตอนที่
ทนายวัตตุดิบที่อยู่ในเต้าหู้ห่อเลย"

ตอนแรกเอมิลีกังวลใจว่ามินจุนจะสามารถทนายวัตตุดิบที่ละเอียด
จนแทบจะเป็นผงแบบนั้นได้หรือ แม้ปกติแล้วเขาจะรู้กระทั่งวัตตุดิบ
ที่ใช้ทำซอสก็ตาม แต่วันนี้ความกังวลใจของเอมิลีถูกลบล้างไปแล้ว
มันเป็นวันที่สร้างความมั่นใจเกี่ยวกับประสาทรบรสที่แม่นยำให้กับเธอ
อย่างถาวร แฟนคลับที่คอยช่วยประคับประคองเรื่องประสาทรบรส
ที่แม่นยำของมินจุนก็จะได้มั่นใจและปกป้องเขาได้อย่างเต็มที่ เอมิลี
วางไคร์เป่าผมลงแล้วหันไปมองเซร่า แม้จะคิดว่าภาพที่เซร่าห่อเหี่ยว

ดูน่ารัก แต่ก็ไม่สามารถปล่อยเอาไว้แบบนั้นได้

"รู้สึกหุดหู่เพราะเหมือนตัวเองเป็นตัวประกอบเหรอ"

"กำกึ่งนะ ตอนแรกก็รู้สึกตื่นเต้น แต่พอเห็นเขาทลายวัตถุบัพทั้งหมด ถูกต่อหน้าต่อตากี่เลย...ไม่รู้สึก รู้สึกเหมือนเป็นนักดนตรีเอ็กซ์ตราที่กำลังมองบีโธเฟนละมั้ง เอมีลี เธอทนกับอาการหมดแรงแบบนี้ได้ยังไง"

"ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องรู้สึกหมดแรงนี่นา"

"ทำไมล่ะ"

"มีคนบอกว่าบีโธเฟนเก่ง แต่ไม่มีใครบอกว่าเขาเก่งที่สุด ไม่ใช่เพราะเขาบกพร่อง แต่เพราะมันไม่มีความหมายที่จะมานั่งคิดว่าใครเก่งที่สุดในโลกนี้ต่างหาก"

"แต่ถึงงั้นก็เถอะ พอลึกคิดว่าตัวเองอาจจะเป็นไปได้แค่ตัวประกอบไปตลอดก็เศร้าอยู่นะ"

สีหน้าที่กังวลใจของเซวราทำให้เอมีลีหัวเราะออกมา ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มไลซันแล้วตะลึงไปบนจมูกของเซวรา

"ทำอะไรเนี่ย"

"คำถามที่เธอถามมันก็มีคำตอบอยู่แล้วนี่ ในโลกแห่งดนตรีคนที่ถูกเรียกว่าเป็นอัจฉริยะที่มีความโดดเด่นก็มักจะเป็นพวกซ้ำของเพลงคลาสสิกทั้งนั้น แต่เธอฟังคลาสสิกเหรอ"

"ก็ไม่ได้ถึงกับไปหาฟังหรอก"

"นั่นไง ลึนของมินจุนฮอนไหวและดูอัจฉริยะจนคนเรียกว่าประสาทรบรสที่แม่นยำ แต่ไม่ได้หมายความว่ารสชาติที่ลึนนั้นรู้สึกและแสดงออกจะเป็นมาตรฐานที่ถูกต้องแน่นอนนี่นา สุดท้ายความชอบส่วนตัวของแต่ละคนก็แตกต่างกัน เธอแค่เป็นในแบบของเธอก็พอ"

แบบของฉันก็คือนักชิมอาหารที่เข็กซึลีนะ

เซร่าทำหน้าที่เครียดกลางใช้นิ้วเกลี่ยโลชั่นที่จุ่มไปทั่วใบหน้า จากนั้นก็เงยหน้ามองเอมิลี่ด้วยแวตตาลึกลับเล เอมิลี่จึงยิ้มกว้าง

"โลชั่นนั่นแพงนะ ทาให้ทั่วๆ หน่อย"

"ชอบทำตัวให้คนเกลียดจริงๆ"

"พูดกับคนที่ให้คำปรึกษาเวลามีเรื่องกั๊กใจแบบนี้แหละ"

"ก็เลยเกลียดยิ่งกว่าเดิมไงล่ะ คนอะไรทำตัวดีแบบไร้สาระ"

เซร่าพูดพลางตบโลชั่นที่หน้าเบาๆ เรเซลที่นั่งเงียบอยู่นาน จึงยิ้มออกมาก่อนจะพูดว่า

"คุณสองคนรักกันดีจังเลย"

"เมื่อก่อนฉันก็เคยพูดแบบนี้กับแอนเดอร์สันและคาย่า พอจะเข้าใจความรู้สึกของพวกเขาสองคนในตอนนั้นขึ้นมาเลยล่ะ"

เอมิลี่พูดด้วยน้ำเสียงฉุนๆ เซร่าจึงถามขึ้นมาอย่างสงสัย

"ว่าแต่คนที่ชื่อคาย่านะ เห็นในรายการดูเก่งมากเลย เป็นยังไงหรือ"

"เธอคนนั้นมีพรสวรรค์มากมาย เรื่องทำอาหารเรียกว่าสุดยอดเลยล่ะ ประสบการณ์ก็อ่อนไหวมาก เพียงแต่ถูกมินจุนกลบเท่านั้นเอง เธอกินรสชาติของตัวเองแค่ครั้งเดียวก็ทำเลียนแบบขึ้นมาได้เหมือนมาก"

"อ้อ อันนั้นฉันก็ได้ดูเหมือนกัน ถ้าจูนคาย่าก็ถือเป็นอัจฉริยะ เรื่องประสบการณ์ที่แม่นยำเหมือนกันนะสิ"

"ประสบการณ์ที่แม่นยำที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ จะมาพร้อมกันถึงสองคนเลยหรือ เตรียมนอนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปร้านอาหารของอลันอีก คินนี่ต้องพักเอาแรงให้เต็มที่ เพราะน่าจะเป็นการเดินทางที่ลำบากไม่น้อยเลย"

ระหว่างที่ฟังทั้งสองคนคุยกัน เรเซลก็ทำสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก นั่นเป็นเพราะเธอนึกถึงคำพูดที่เคยได้ยินจากมินจุน เขาพูดว่าคนที่เธอ

ตามหาไมโซเขา แต่เป็นค้าย่า แม้ว่าเธอจะสนใจค้าย่าอยู่เหมือนกัน แต่ค้าย่าต้องทำหน้าที่ในฐานะผู้ชนะแกรนด์เซฟ เธอจึงไม่สามารถเข้าถึงตัวค้าย่าในตอนนี้ได้

ถ้าเป็นไปได้...

เรเซลลุกขึ้นแล้วหยิบเสื้อคลุมสีแดงขึ้นมาใส่ เอมีลี่จึงเอ่ยถามอย่างสงสัย

"จะไปไหนเหรอคะ"

"อ้อ มีอะไรที่ต้องคิดนิดหน่อยนะ"

เรเซลเดินตรงมายังห้องพักของพวกผู้ชาย หลังจากกอดกิ้งได้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงของเจเรมี่ดังขึ้น

"มากดกิ้งห้องผู้ชายในเวลาตีตื้นขนาดนี้ทำไม"

"หยุดพูดพล่ามซะที มินจุนหลับริยั้ง ถ้ายังไม่หลับ ช่วยไปบอกให้หน่อยว่าฉันอยากเจอ"

"เขาออกไปข้างนอกนะ"

"หรือจะลงไปนั่งที่ล็อบบี้?"

"เปล่า"

คำตอบห้วนๆ ทำให้เรเซลขมวดคิ้ว เจเรมี่จึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"ออกไปข้างนอกโรงแรม เห็นเขาขออนุญาตมาร์ตินว่าจะออกไปเจอใครสักคนข้างนอก ชื่ออะไรนะ เด็กผู้หญิงคนนั้นนะ ออๆ ก็นี่ก็ชื่อไม่ออก"

"เด็กผู้หญิงเหรอ"

"ก็คนนั้นไง ที่เขาคุยโทรศัพท์หวานแหววเป็นชั่วโมง"

แล้วเรเซลก็ร้องออกมา

"คาย่า โลตัส"

คาย่าติดต่อมาในเวลาทีเพ็งอาบน้ำเสร็จและกำลังจะเอนตัวนอนบนเตียง

'ฉันก็อยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์เหมือนกัน ออกมาได้รีเปล่า'

พอได้ยินแบบนั้นมินจุนก็ตอบออกไปทันทีว่าไปได้ แล้วก็มาคิดได้ทีหลังว่าเขามาถ่ายรายการ แต่ในเวลากลางวันแบบนี้เขามีหน้าที่แค่นอนไม่ต้องถ่ายทำอะไร และโชคดีมาร์ตินเป็นคนที่มีความยืดหยุ่น พออธิบายเรื่องราวและถามว่าจะออกไปข้างนอกได้มั๊ย มาร์ตินก็ยิ้มอย่างมีเสถียรแล้วพูดว่า

"ปกติแล้วจะต้องมีตากล้องตามไปด้วย แต่ดึกแบบนี้ผมยอมให้ก็ได้ แต่คุณต้องระวังตัวด้วยนะ ยิ่งดึกยิ่งอันตราย และผมแนะนำให้รีบกลับมาพักผ่อน เพราะพรุ่งนี้เรามีถ่ายทอดสดตอนกลางวัน"

"ขอบคุณครับ"

แม้มาร์ตินจะพูดเหมือนกระเช้าเล่น แต่มินจุนก็อยากจะคิดว่ามันเป็นความหวังดี สถานที่ที่คายนัดให้ออกมาเจอคือสะพานเวคคิโอ ซึ่งเป็นสะพานแห่งเดียวที่ยังคงมีสภาพเหมือนเดิมตั้งแต่สมัยโรมัน ตอนที่ฮิตเลอร์รบกับทหารอังกฤษแล้วถอยกองกำลังออกจากเมืองฟลอเรนซ์ก็ได้ทำลายสะพานทั้งหมดของเมืองนี้ แต่กลับไม่ทำลายสะพานเวคคิโอเพียงเท่านี้ก็คงไม่จำเป็นต้องอธิบายความสวยงามและคุณค่าของมันเพิ่มเติมอีกแล้ว

ผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาท่ามกลางร้านขายอัญมณีมากมาย แสงไฟสีเหลืองจากหลอดไฟที่ติดอยู่ตามอาคารบ้านเรือนส่องแสงสลัวๆ แสงจันทร์สีขาวสะท้อนเป็นสีเงินบนแม่น้ำ เหล่านี้เป็นภาพที่สวยงามมาก

แม้ตอนกลางวันจะเดินชมไปบ้างแล้ว แต่มินจุนมัวแต่สนใจกับของกิน จนไม่ได้เพลิดเพลินกับวิวต่างๆ สะพานเวคิโอยามาค้ำคืนมีบรรยากาศแตกต่างจากตอนกลางวันมาก มินจุนมองไปรอบๆ คนส่วนใหญ่เดินกันเป็นคู่ เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยื่นเท้าแขนกับราวสะพาน แต่เธอดูไม่เหมือนคาย่า เสื้อมีฮู้ด แจ็กเก็ตหนัง และกางเกงยีนส์ดำรัดรูป แม้จะเป็นแฟชั่นในแบบที่คาย่าชอบ แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ดูไม่เหมือนเธอเลย เส้นผมที่เผล่ออกมาจากฮู้ดที่สวมทับหัวเอาไว้ก็เป็นสีน้ำตาลเข้ม ไม่ใช่สีดำ

"หรือจะยังไม่มา"

ขณะที่เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดโทรหาคาย่าก็ได้ยินเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ดังมาจากผู้หญิงคนนั้น เขาจึงหยุดเดินแล้วหันหลังกลับไปมอง ผู้หญิงคนนั้นรับสายแล้วพูดว่า

"อือ"

พอได้ยินเสียงที่เหมือนกันจากทั้งในโทรศัพท์และจากผู้หญิงคนนั้น มินจุนก็เดินต่อไปโดยไม่พูดอะไร จากนั้นก็ยืนอยู่ตรงราวสะพานที่ห่างจากเธอไปประมาณสิบก้าว

"อยู่ไหนเธอไม่เห็นเลย"

เธอมองไปรอบๆ อย่างแปลกใจ พอเห็นมินจุนเธอก็หยุดจ้อง แล้วหลังจากนั้นไม่นานเธอก็ยิ้มกว้างออกมา พูดโดยแนบมือถือไว้ที่ข้างหู

"ฉันอยู่ที่สะพานเวคิโอย ช่วงกลางสะพานใต้เสาไฟ ช่างๆ มีรูปปั้นแกะสลัก ไม่รู้ว่ารูปปั้นใครเหมือนกัน อาจจะเป็นเลโอนาร์โดหรือตันเต้ แล้วนายอยู่ไหน"

"ฉันก็อยู่ที่สะพานเวคิโอยเหมือนกัน ใส่เสื้อหนาวๆ รีเปล่า อากาศเย็นนะ"

"ก็อย่างที่เห็น ไม่ใช่สิ ใส่มาหนาแล้ว เสื้อฮู้ดกับแจ็กเก็ตคงพอ"

"มาคนเดียวเหรอ"

"ฉันไม่ใช่คนใหญ่คนโตถึงจะได้มีบอดี้การ์ดคอยตาม"

ค้าย่าพูดแล้วยิ้ม มินจุนจึงถามต่อ

"ว่าแต่เราจะเล่นกันแบบนี้ไปจนถึงเมื่อไหร่"

"ไม่รู้สิ ให้ฉันส่งสัญญาณมั้ยะ"

"ยังไง"

"ซินเดอเรลล่าพอถึงเที่ยงคืนระฆังก็จะดัง แล้วเวทมนตร์ก็จะเสื่อมลง พวกเราก็ต้องมีเสียงระฆังบ้าง เดียวฉันจะทำให้มันดังเอง"

ค้าย่ายกมือถือมาไว้ตรงหน้าแล้วค่อยๆ จูบลงไปตรงไม้เท้าขี้ขาวของมินจุนจึงได้ยินเสียงหายใจของเธอ เขารู้สึกเหมือนริมฝีปากของเธอสัมผัสอยู่ที่หูจริงๆ หลังจากนั้นก็มีเสียง 'จิบ' ดังอยู่เสี้ยววินาที แต่เขากลับรู้สึกเหมือนเสียงนั้นยังก้องอยู่ในหูราวกับเสียงระฆัง

"เวทมนตร์เสื่อมแล้วไซ้ยะ"

ค้าย่ายิ้มแล้วกวาดสาย การจะทำให้เวทมนตร์เสื่อมลงเร็วที่สุดอาจจะเป็นวิธีนี้ได้ ค้าย่าเดินเข้ามาเคาะที่หลังมือของมินจุนที่ยังคงเอามือถือแนบไว้ที่หูอยู่

"มีใครอยู่ข้างในรีเปลล่า"

"สิ"

"ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนี้ล่ะ หรือว่าหยอกเล่นแรงเกินไปสำหรับคุณผู้มีประสาทรับรสที่แม่นยำ"

"เธอทำแบบนี้กับคนอื่นด้วยรีเปลล่า"

"รู้แล้วนะ ไม่ทำหรอก ไม่ทำ อย่าเครียดไปเลย"

ค้าย่าพูดเหมือนเขาเป็นเด็กที่กำลังงอน เขาไม่อยากจะเชื่อเลย ค้าย่าทำตัวสบายๆ แบบนี้ต่อหน้าเขาดังแต่เมื่อไหร่กัน เขาเหลือบมองผมสีน้ำตาลเข้มของเธอแล้วพูดว่า

"ทำสีผมเหรอ"

"อ้อ ช่วงนี้ฉันมีสไตล์ลิสต์คอยดูแล คราวก่อนได้บอกรีเป่าล่ะ"

"ไม่ได้บอก ก็สวยดีนะ แต่ฉันชอบสีดำมากกว่า"

"จริงๆ แล้วถ้าไม่ได้ตั้งใจมองก็ไมู้หรือกว่ามีอะไรแตกต่างไป
ถึงจะเป็นสีน้ำตาลแต่ก็เป็นสีน้ำตาลเข้ม"

คาย่าพูดพลางใช้นิ้วม้วนผมไปมา มินจุนมองอยู่นิ่งๆ แล้วพึมพำ
ออกมา

"หรือว่าฉันควรจะทำสีผมบ้างนะ"

ทันใดนั้นเองคาย่าก็ชักสีหน้าแล้วพูดว่า

"ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาดเลยนะ ถ้านายทำแบบนั้นฉันจะไปทำผมเป็น
สีทอง"

"ทำไมถึงไม่ได้ล่ะ"

"ฉันไม่ชอบ ฉันชอบที่นายผมดำ"

การที่คาย่าพูดจาตึงตันแบบนี้ทำให้เขายิ้มออกมามากกว่าที่จะ
รู้สึกหงุดหงิด หรือเป็นเพราะไม่ได้เจอกันนาน ไม่ว่าเธอทำอะไรจึงดูสวย
ไปหมด แล้วมือของเขาก็เผลอยื่นออกไปหยิกแก้มของเธอโดยไมู่้ตัว

"อะไรเนี่ย มือนี้"

"ก็เธอชอบทำตัวเป็นเด็กเองนี่นา ความผิดเธอนั่นแหละ"

"ปล่อยมือก่อนแล้วค่อยพูด"

พอมินจุนปล่อยมือออก คาย่าก็จ้องเขาอย่างไม่พอใจกลางยกมือขึ้น
ถูแก้มตัวเอง

"เจ็บนะ"

"ขอโทษ"

"ขอโทษทันทีแบบนี้ตลอดเลย จะโกรธก็ไม่ได้"

ทั้งสองเถียงกันแบบนี้อยู่พักใหญ่ บางคนอาจจะคิดว่ามันเป็น บทสนทนาที่ไร้ความหมาย แต่การพูดคุยแบบปกติทั่วไปโดยปล่อยให้ เวลาผ่านไปแบบนี้เป็นสิ่งที่เราต้องการและคิดถึงมันมากที่สุด ถึงขนาดอดทนต่อความมวงที่กำลังถาโถมเข้ามาได้ รู้สึกเหมือนคำพูด แต่ละคำที่คุยกันอย่างสบายๆ ภายใต้อากาศเย็นในยามค่ำคืนได้โอบกอด ร่างกายที่เหนื่อยล้าเอาไว้ แม้ค้ายากับมินจุนจะอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง แต่คำพูดและหัวใจกลับสัมผัสถึงกัน

"พรุ่งนี้ไปร้านอาหารของอลันเหรอ"

"ใช่ ไปตอนกลางวัน ไม่ได้ไปตอนเช้า"

"ดีจัง ฉันก็อยากไปด้วย"

"ว่างเหรอ"

"ก็ไม่ว่างนะสิ ถึงได้อยากไปไง"

ค้ายากระโดดขึ้นไปนั่งบนราวสะพานพร้อมทำหน้าที่หัดหู้ มินจุนจึง ทำหน้าที่ตื่นตกใจ เตรียมพร้อมที่จะคว้าตัวเธอเอาไว้หากมีเรื่องไม่คาดฝัน เกิดขึ้น เธอนั่งอยู่อย่างนั้นแล้วยื่นมือออกมา

"ช่วยจับมือฉันหน่อยได้มั๊ย"

ฟังดูไม่เหมือนกับขอให้จับเพราะกลัวจะตก แต่มินจุนก็จับมือของ ค้ายาไว้โดยไม่พูดอะไร ผิวที่เย็นเฉียบสัมผัสกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไม่นาน เลือดที่ไหลเวียนก็ทำให้ฝ่ามือทั้งสองอบอุ่น ค้ายาซึมซับความอบอุ่นนั้น อยู่พักใหญ่ก่อนจะพูดออกมาว่า

"ช่วงนี้ฉันได้จับมือคนบ่อยที่สุดตั้งแต่เกิดมา ฉันไม่ค่อยชอบ การจับมือสักเท่าไรหรอก แต่ที่ตกลงก็คือแม้จะจับมือคนมากมายขนาดนั้น แต่ก็ไม่มีใครเลยที่จับมือฉันเอาไว้ได้แน่นแบบนี้"

"กลัวเหรอ"

"ใช่ ฉันอยากจะทำเป็นเก่งต่อหน้านายนะ แต่เอาเข้าจริงก็อยาก
แสดงความรู้สึกออกมาตรงๆ มากกว่า ฉันกลัว เมื่อก่อนฉันเคยใช้ชีวิต
แบบที่ตัวเองเป็นแค่ส่วนหนึ่งของโลก แต่ตอนนี้ทั้งโลกกำลังจ้องมาที่ฉัน
ฉันเคยคิดว่ามันเป็นความสำเร็จ แต่มันไม่ใช่แค่นั้นนะสิ..."

คาย่าบีบมือมินจนแน่น แล้วใช้มือขวาชี้ไปที่มือซ้ายของตัวเอง

"แม้จะกลัว แต่พอมีใครสักคนจับมือเราเอาไว้แบบในตอนนี้
มันก็ทำให้รู้สึกโล่งใจ ไม่ได้กดดัน เพียงแค่จับมือไว้เท่านั้นเอง คนเรา
ก็ตกลงดีเนอะ ว่ามั๊ย"

"เรื่องที่บอกคราวที่แล้วเป็นยังไงบ้าง ที่ว่าจะมีเรื่องนะ"

"ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ต้องกังวลไปหรอก"

"ขอถามไม่ได้เหรอว่ามันคือเรื่องอะไร"

"ก็บอกแล้วไงว่าถ้าบอกฉันก็ต้องฟังนายอีก แล้วถ้าฟังนาย
ฉันก็จะอ่อนแอ ฉันไม่อยากเป็นแบบนั้น ฉันจะต้องเข้มแข็งขึ้นให้ได้
เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่อยากบอก"

คาย่าลงมาจากราวสะพานแล้วเอามือข้างที่ว่างล้วงเข้าไปใน
กระเป๋าเสื้อผู้ดี เสื้อที่ถูกรั้งดึงทำให้ผู้ดีแนบกับหัวที่เล็กของเธอ แล้ว
ไม่นานผู้ดีก็ติดตัวออกราวกับหนังยาง เผยให้เห็นสีผมของเธอชัดๆ

เช่นเดียวกับสีผมที่เปลี่ยนไป เธอเองก็ดูแปลกตาไปเหมือนกัน

"ไม่อยากฟัง อยากโตเป็นผู้ใหญ่สักที ฉันรู้ว่าฉันยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่
ก็ต้องพยายามให้มากกว่านี้ ฉันต้องพยายาม แต่ว่า..."

คาย่ามองไปที่มือสองข้างที่กำลังจับกันอยู่ ดูเฉินๆ แสบแสบไม่ออกว่า
นิ้วไหนคือนิ้วของเธอ นิ้วไหนคือนิ้วของมินจุน คาย่าสูดลมหายใจเข้าออก
ลึกๆ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่สั้น

"การจะปล่อยมือนี้มันยากจริงๆ"

ในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาที่ไม่มีมินจุน พอมายู่ตัวคนเดียวบนโลกเธอจึงได้รู้ว่าเธอมีความหมายสำหรับเธอมากขนาดไหน ดังนั้นเธอถึงได้จับมือเขา คิดว่าแค่คู่เดียวก็พอแล้ว แต่มันไม่ใช่เลย พอได้สัมผัสถึงได้รู้ว่าไม่ได้อยากจับเอาไว้เพียงแค่คู่เดียว แต่มีมือนี้เป็นมือที่เธอไม่อยากจะปล่อยให้หลุดไป

นี่ฉัน...

คาซ่าขมวดคิ้วราวกับไม่พอใจ ดวงตาทั้งสองกำลังสั่นไหวและร้อนไปด้วยน้ำตา ดวงตาคู่นั้นกำลังมองไปที่มินจุน ไม่รู้ว่าเพราะเขาเป็นคนเอเชียหรือเพราะเขาเป็นคนแบบนี้อยู่แล้ว สีหน้าของเขาจึงอ่านได้ยากมาก เธอรู้สึกวุ่นวายที่ดูไม่มีความรู้สึกใดๆ ของเขาช่างดูแล้งน้ำใจเหลือเกิน เธอไม่อยากจะมองหน้าเขา แม้จะสามารถหลบตาหรือหันหน้าไปทางอื่นได้ แต่เธอก็ไม่ทำแบบนั้น ไม่สิ เธอทำแบบนั้นไม่ได้ต่างหาก

มินจุนทำท่าจะปล่อยมือของเธอ แต่แล้วก็ค่อยๆ ดึงเธอเข้าไปกอด เธอรู้สึกถึงคางของเขาสัมผัสอยู่ตรงต้นคอ แล้วเสียงของเขาก็ทำให้ใบหน้าของเธอร้อนผ่าว

"อย่ากลัวไปเลย"

พอได้ยินน้ำเสียงที่ใจเย็น คาซ่าก็รู้สึกถึงความกระวนกระวายใจและความกลัวได้ละลายหายไปจนหมด รู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน แม้ความจริงแล้วบ้านของเธอจะเป็นสถานที่ที่ไม่มีวันไหนเลยที่จะอยู่ได้อย่างสบายใจ เธอยกมือขึ้นกอดเขาเช่นกัน และขณะที่เฝ้าแก้วไปแนบกับต้นคอของเขา เธอก็รู้สึกได้ถึงสัมผัสแปลกๆ ไม่นานก็กินขึ้นได้ว่าสัมผัสแปลกๆ นั้นคือรอยแผลเป็นจากน้ำมันลวก เธอจึงผลักไหล่ของเธอออกทันที แสงไฟทำให้เห็นรอยแผลเป็นจุดๆ ที่มีสีไม่สม่ำเสมอ

"คราวก่อนฉันบอกแล้วใช่ไหมว่านายสำคัญรองลงมาจากครอบครัว"

ของฉัน"

"ใช่"

"ฉันโกหกนะ"

มินจุนไม่มีเวลาได้ตั้งตัวตอนได้ฟังคำพูดนั้น แต่ทันใดนั้นเอง คายาก็จวบลงไปบนรอยแผลเป็นที่นูนขึ้นมา เขารู้สึกถึงไอร้อนจากลมหายใจ และก่อนที่ความร้อนจากลมหายใจจะจางหายไปเสียง 'จืบ' ก็ดังขึ้น

"นายสำคัญพอๆ กับครอบครัวฉัน"

เธอยิ้มกว้าง

"หัวใจของฉันจะไม่มีทางเปลี่ยนไปเหมือนกับที่รอยแผลเป็นของนาย จะไม่จางหาย"

ผู้ร่วมรายการทุกคนรู้เรื่องที่มีมินจุนออกไปข้างนอกเมื่อคืน แอนเดอร์สันรอจะถามมินจุนตอนกลับมาว่าเป็นยังไงบ้าง แต่สุดท้ายก็เผลอหลับบนโซฟา พยายามเข้ามาเยียนทุกคนก็รีบตามหาตัวมินจุน กันยกใหญ่

"เขายังไม่กลับมาอีกเหรอ"

เซร่าถามด้วยน้ำเสียงตกใจ เจเรมีจึงหัวเราะอย่างมีเลศนัย

"ชายหญิงวัยรุ่นออกไปด้วยกันทั้งคืนก็น่าจะเดาได้นะ"

"เจเรมี นายก็อายุปุ่นนี้แล้ว อย่าพูดอะไรออกมาพล่อยๆ ถ้ามันไม่ใช่เรื่องจริง...ไม่สิ ถึงแม้ว่าจะใช่ก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ควรเอามาพูดต่อหน้าคนเยอะแยะเหรอ"

"ทำไมล่ะ จะเป็นอะไรไป สมัยก่อนเธอเองก็เคยพูดเรื่องนี้เรื่องนั้นไปทั่วนี่ ตอนนี้นำมาทำเป็นสุภาพ ช่างตกลงสินดี"

"ขอร้องละ ช่วยหุบปากที่เถอะ"

ขณะที่เจเรมีกำลังหัวเราะร่วน มินจุนก็เดินเข้ามาพร้อมยิ้ม
อย่างเคอะเขิน

"ผมกลับมาช้าไปหน่อยใช่มั้ยครับ"

"ช้ามากเลย ได้นอนรีเปล่าคะ"

"ครับ ได้นอนรีเปล่าที่มานั่งมาหน่อยนึง แต่...ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น
ล่ะครับ"

มินจุนมองเอมิลีที่กำลังอ้าปากค้าง ระหว่างนั้นเซร่าก็ยิ้มอย่างยั่วเย้า
แล้วกระซิบว่า

"แค่นอนรีเปล่าบนมานั่งยาว ต้องใช้เวลานานทั้งคืนเลยเธอคะ"

"ว่าไงนะครับ"

เซร่ามองมินจุนด้วยสายตาสงสัย มินจุนก็มองเธอด้วยสายตา
แบบเดียวกัน เครื่องหมายคำถามของทั้งสองกำลังพุ่งเข้าหากัน แล้ว
คนที่หยุดการปะทะนั้นก็คือแอนเดอร์สัน

"คุยกันทั้งคืนเลยเธอ"

"ใช่ พองวงก็เลยฟังมานั่งยาวกลับไป ไม่เจอกันนาน มีเรื่องคุยกัน
เยอะเลย"

"อ้อ"

แอนเดอร์สันพยักหน้ารับ ที่เขาถามไม่ใช่เพราะความสงสัย แต่
เพราะอยากให้ความเข้าใจผิดของคนอื่นถูกคลี่คลายด้วยปากของมินจุน
ตัวเขาเองไม่เชื่ออะไรแบบนั้นอยู่แล้วเพราะมินจุนกับคยาต่างก็เป็น
คนในสี่ชื่อและไว้เตียงสากว่าที่เห็น เซร่ากับเอมิลีมองหน้ากันไปมา
อยู่ครู่หนึ่ง เพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าเขาเข้าใจคำพูดระหว่างแอนเดอร์สันกับ
มินจุนอย่างถูกต้อง เซร่าจึงพูดโพล่งออกมา

"ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นเลยหรอกคะ"

"อะไรเหรอครับ"

"อ้อ เปล่าค่ะ"

เซร่ารู้สึกที่ตัวเองคิดไปไกลจึงรีบปฏิเสธ แล้วเธอก็กระแอมขึ้นมา

"นั่นสิ เขาถึงได้บอกไปว่าห้ามคาดเดากันไปเองนะ"

แล้วพวกเขาก็พากันไปกินอาหารเช้าที่ร้านพิซซ่าแถวๆ โรงแรม โดยไม่มีอลันไปด้วย เพราะมีอกลางวันตกลงกันไว้ว่าจะไปกินกันที่ร้านของอลัน อลันจึงขอตัวไปเตรียมร้าน

กินพิซซ่าหนึ่งถาดแต่เช้าเลย

พอมาคิดดูมันก็แปลก เวลากินพิซซ่าเกาหลีหนึ่งแผ่น ไมสิ ถึงแม้จะกินถึงสามแผ่นมินจุนก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันเยอะเกินไป แต่สำหรับพิซซ่าปกตินั้นการกินครึ่งถาดคนเดียวถือว่าเยอะมาก ทั้งที่เป็นแค่พิซซ่าเตาถ่านที่ไม่ได้หนาด้วยซ้ำ

เซร่ากินพิซซ่ามาร์เกอร์ิต้า* ของตัวเองแล้วพูดว่า

"เป็นเรื่องปกติที่คนอิตาลีเลยนแม้จะเป็นผู้หญิงตัวผอมๆ ก็สามารถกินพิซซ่าถาดหนึ่งหมดยคนเดียว ก็เหมือนกับการที่เราไม่แบ่งกันกินแฮมเบอร์เกอร์ไง"

"ก็พอเข้าใจได้ เพราะถ้าเทียบกับพิซซ่าในอเมริกาแล้วมันบางและเล็กกว่า แต่ก็รู้สึกเหมือนกินเยอะเกินไปอยู่ดี ปกติในประเทศเกาหลีพิซซ่าหนึ่งถาดต้องกินกันประมาณสามหรือสี่คน และตอนเช้าๆ แบบนี้ก็ไม่ค่อยกินพิซซ่ากันด้วย"

"กินพิซซ่าตอนเช้ามันดีกับสุขภาพจะตายไป"

* พิชซามาร์เกอร์ิต้า (Margherita Pizza) พิชซ่าที่มีองค์ประกอบเพียง 4 อย่างคือแป้งพิซซ่า ซีส ซอสมะเขือเทศ และโบบเบซิล

เมื่อได้ยินเซร่าพูดแบบนี้ มินจุนก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจ แต่ละประเทศ ไม่ใช่แค่ชนิดของอาหารเท่านั้นที่แตกต่าง แต่นิสัยการกินอาหาร ทัศนคติ และการที่ร่างกายตอบสนองต่อวัตถุดิบก็ยิ่งต่างกันด้วย ดูแค้ชีสที่อยู่ในพิซซ่าตรงหน้าก็ได้ ในเกาหลีถ้ากินตอนเช้ามันจะเป็นเมนูที่ทำให้ไม่สบายท้องไปทั้งวัน ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ใช่อยากเว้น พอกินอาหารเช้าเสร็จ เขาก็ขึ้นรถด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยดีอย่างเห็นได้ชัด ชีสไม่เข้ากับร่างกายเขา เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอมากินตั้งแต่เช้าจึงยิ่งทำให้ท้องไส้ปั่นป่วนไม่น้อย

คาย่าจะกินอาหารเช้ารึยังนะ

มาคิด ๆ เธอก็แทบไม่ได้นอนทั้งคืนเหมือนกัน ไม่ว่าจะตอนนี้ เธอจะทำอะไรอยู่ที่ไหนก็คงจะอยู่ในสภาพที่อ่อนล้าไม่น้อย เขาน่าจะให้เธอกลับไปเร็วกว่านั้น แต่พอลืมไม่ได้เจอหน้ากันมานานต่างฝ่ายก็ต่างไม่สามารถเอยคำลาออกมาได้ ในที่สุดมินจุนก็หยิบมือถือออกมา

จัน : เหนื่อยมั๊ย

คาย่า : ได้หลับในรถหน่อยนึงแล้ว ทีมงานบอกว่ากำลังจะไปถ่ายทำที่ร้านอาหารที่ไห่หนักที่นี่ะ ก็คงต้องกินไปง่วงไป

จัน : ขอโทษนะ จันรึँงเธอไว้นานเลย

คาย่า : นายรึँงจันไว้ฝ่ายเดียวหรือไง จันก็รึँงนายไว้เหมือนกัน
จันของีบก่อนนะ ไว้ค่อยส่งข้อความหา

เป็นเรื่องไม่คาดคิดที่เธอตอบข้อความกลับมาทันที แต่ดูเหมือนเธอคงจะเหนื่อยมากจึงหยุดการสนทนาไว้แค่นั้น มินจุนตั้งใจไม่ส่งข้อความตอบกลับไปอีกเพราะเขาเองก็ง่วงเหมือนกัน ขณะที่กำลังจะหลับตาลง แอนเดอร์สันที่กำลังขับรถอยู่ก็พูดขึ้นมาว่า

"ชื่อร้านอาหารของอลัน ไม่ว่าจะดูยังไงก็เหมือนเอามาจากชื่อร้านอาหารของคุณเรเชลเลยนะครับ โอลีฟไฮล์แลนด์"

"ก็คงใช้มั้งคะ ฉันเกียติณตัวเองก่อนที่อลันจะได้เป็นระดับหัวหน้าเชฟ จึงไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่จะมอบหมายให้เด็กคนนั้นดูแลร้านได้ แต่เด็กคนนั้นก็ยังสร้างร่องรอยของฉันกับสามีขึ้นมาในร้านอาหารของตัวเอง ช่างเป็นเด็กดีจริงๆ"

"บนโลกนี้คงจะมีแค่เรเชลที่ทำเหมือนอลันเป็นเด็กๆ"

สิ้นคำพูดของเอมิลี รถก็ขับมาถึง 'โอลีฟไฮล์แลนด์' ร้านอาหารของอลัน มาร์ตินขอให้ทุกคนรออยู่หน้าร้านก่อนแล้วพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงว่า

"อาหารยิ่งแบ่งปันก็ยิ่งอร่อย แน่แน่นอนว่าแค่พวกคุณหกคนแบ่งอาหารกันก็น่าจะเพียงพอแล้ว แต่ถ้ามีส้มกับมิดเพิ่มมาอีกหน่อยก็น่าจะทำให้อาหารอร่อยยิ่งขึ้น"

"จะบอกอะไรก็รีบบอกมาเถอะ ร่ายซะยี่ดียวเดียว"

"วันนี้เรามีแขกพิเศษที่จะมาร่วมรายการกับพวกคุณ"

คำว่าแขกพิเศษทำให้มินจุนขมวดคิ้ว มีสมมติฐานหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว แต่มันไม่น่าจะเป็นจริง เพราะถ้าเป็นจริงก็จะทำให้การที่เขาไม่ได้นอนทั้งคืนกลายเป็นไร้ความหมายไปเลย ทว่าพอเห็นสายตาที่ขบขันของมาร์ตินเขาก็มั่นใจในสมมติฐานนั้น

มาร์ตินขึ้นไปด้านหลัง เห็นผู้หญิงใส่เสื้อไหมพรมแขนงูคัสีเทา แต่งตาแบบสลิมก็เข้มนๆ เธอกำลังมองทุกคนด้วยสีหน้าตื่นตกใจมาก

"ผู้ชนะรายการแกรนด์เชฟ! คาย่า โลดัล!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625475.html>